

ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙ ΜΟΥ.

ΥΠΟ

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ.

Ἡ νύχτα μυρωμένη,
Καὶ ὁ Φίλιππος κ' ἐγὼ
Σὲ ἀμάξι εἵμασθε οἱ δυὸ
Ἐξαπλωμένοι.

Καὶ νὰ καὶ τὸ φεγγάρι
Ἀνέβαιnen ἐκεῖ,
Στὰ δένδρα μεταξὺ,
Μὲ τόση χάρι.

Ἀραδωτὰ περνοῦσαν,
Καὶ ἔλεγα ποῦ θολὰ
Δαιμόνια εἰς τὴν φωτιά
Χοροπηδοῦσαν.

— Γλυκεῖά ναι ἡ νύχτα· στάσου
Ὀλίγον, ἀμαξᾶ,
Κατέβαινε σιγὰ
Μὲ τᾶλογά σου.

Ἦμουν εἰς πανηγύρι
Χωρὶς νὰ φαντασθῶ
Τί μ' ἐμελλε νὰ ἰδῶ
Εἰς τὸ γεφύρι.

Πέντε μπροσθὰ φυτρώνουν
Φαντάσματα θολὰ,
Καὶ μὲ σπαθιὰ γυμνά
Τ' ἀμάξι ζώνουν.

Νὰ κάμω τὸ σταυρό μου
Δὲν πρόφθασα, καὶ ἰδοὺ
Ἡ μύτη ἐνὸς σπαθιοῦ
Εἰς τὸν λαϊμό μου.

Καὶ ἄλλος ληστὴς παρέκει·
Τὸ σκάνδαλο κρατεῖ,
Τὸ στῆθός μου πατεῖ
Μὲ τὸ τουφέκι.

Καλὰ ἦτον ἐμπροσθὰ σας
Νὰ μὴ βρεθῶ ποτέ.
Τί θέλετε ἀπ' ἐμέ;
Ὅλα δικά σας.

Καὶ κύτταζα εἰς τὸ σκότος
Μὴ τοὺς γνωρίσω. Ἐσὺ,
Νταβέλη δυστυχή,
Ἦσουν ὁ πρῶτος.

Τὰ ὅπλα χαμηλόνουν
Οἱ κλέφταις κατὰ γῆς,
Καὶ εἰς τὸ πουγγί μου εὐθὺς
Τὰ χέρια ἀπλόνουν

Δὲν τῶβρηκαν γεμάτο
Οὐδὲ πολὺ παχύ·
Ποιητικὸ πουγγί,
Ποῦ ἀνάθεμά το !

Ἄλλους χαϊδεύει ἡ τύχη·
Γιὰ ἐμὲ εἶναι θησαυροὶ
Τοῦ Ντάκη μου ἡ ζωὴ
Καὶ ὀλίγοι στίχοι.

Ἀλλ' ἂν δὲν εἶχα λίρες,
Γιὰ ἐν ἄλλο τι πονῶ,
Ρολόγι μου φτωχὸ,
Τί δρόμο ἐπῆρες ;

